

Kringen

Roman

in het water

SIMONE FOEKENS

KRINGEN IN HET WATER

Van Simone Foekens verschenen eerder bij Uitgeverij
Zomer & Keuning o.a.

Geef me de moed

Dubbel spel

Hostel aan zee

Zoals je bent

Verscheurd

Tweede kans

Simone Foekens

Kringen in het water

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541304
ISBN e-book 9789020541311
NUR 344

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.lezenisdromen.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Lezen is dromen
met open ogen

Proloog

‘Bedankt,’ mompelt de caissière tegen me. Ze kijkt vlug opzij naar de vrouw die met schichtige haast het winkelkarretje duwt. ‘U deed er goed aan.’

Waarom voel ik me even later dan toch beschaamd als ik mijn afgeladen boodschappenkarretje de winkel uit duw? Buiten kijk ik om me heen, maar ik zie haar niet meer. Bijna bots ik tegen een auto aan. Ik moet wel blijven opletten. Die vrouw is natuurlijk al weg. Als ik net zo weinig boodschappen had als zij, dan was ik sneller geweest en had ik haar misschien nog gezien. Het doet er ook niet toe. Het is louter nieuwsgierigheid, ik hoef haar niet te spreken. Zo economisch mogelijk stapel ik de boodschappen in de kratten die in de auto staan, terwijl ik in gedachten die vrouw weer voor me zie staan bij de kassa met wat huiskamerproducten op de boodschappenband. Luiers, brood... Haar pas weigerde bij de betaling. De rekening was leeg. Beschaamd bood de vrouw aan de boodschappen terug te leggen, maar ik zag het. Aan haar houding, haar schouders vooral. Ze had die boodschappen zo nodig. Voor ik het wist, zei ik dat ik de boodschappen zou betalen. Ze aarzelde voor ze het aannam en bood aan het geld naar me over te maken. Die arme ziel probeerde zich groot te houden, maar ik snapte wel dat dat geld er helemaal niet was. Dus ik zei dat ik het niet terug wilde hebben. Even dacht ik dat ze het weigeren zou om het zomaar aan te nemen. Ik dacht aan de luiers en het kindje dat ze zou dragen en aan de holle ogen en de magere gestalte van de vrouw. Hoelang leefde ze al met minder dan ze nodig had? Ineens kreeg ik een idee.

'Laat mij dit voor jou doen en doe zelf wat goeds voor een ander,' zei ik. Daar stemde ze na een korte aarzeling mee in.

Of ze het doet?

Ik zal het waarschijnlijk nooit weten.

Hoofdstuk 1

Suze duwt de voordeur achter zich dicht en ploft neer op de trap. Daar laat ze haar tranen gaan. Tranen van verdriet. En van schaamte. Toch ook tranen van dankbaarheid. Ze houdt de boodschappentas als een dierbaar kind op schoot.

Van boven klinkt er gepruttel dat al snel overgaat in huilen. Merel is al wakker. Vlug loopt ze naar boven. ‘Dat was maar een kort slaapje, mevrouwtje,’ zegt ze tegen het peutertje dat meteen stil is zodra ze de deur opendoet. Ze doet het vrijwel nooit, haar dochtertje alleen laten als ze slaapt, maar nu moest ze wel. Het kleine meisje is niet erg fit en maakt de ene vieze luier na de andere. De allerlaatste luier had ze omgedaan toen ze Merel naar bed bracht. Snel had ze de buurvrouw ervan op de hoogte gesteld dat Merel even alleen was, omdat ze vlug even naar de winkel moest. Wat ze uiteraard niet vertelde, is dat ze het met angst in het hart deed. Hopelijk stond er nog net genoeg geld op de rekening voor een pak luiers. Geld dat eigenlijk bedoeld was om de laatste dagen voor de uitkering gestort werd door te komen. Op hoop van zegen heeft ze snel de allernoodzakelijkste dingen bij elkaar gegrist. Haar hand trilde toen ze de pinpas op de pinautomaat legde. Transactie geweigerd.

‘Nog een keer, nu met pincode,’ had de caissière verveeld gezegd, en automatisch schoof ze de pas in de daarvoor bestemde gleuf. Ze wist zelf wel dat ook deze transactie niet zou slagen. Aarzelend bood ze aan de boodschappen terug te leggen. Alleen de luiers wilde ze dan meenemen, als het tenminste klopte dat ze die nog kon betalen. Ze schrok toen de mevrouw achter haar erop stond de bood-

schappen voor haar te betalen. Haar wangen branden weer als ze eraan denkt. Ze schaamde zich wild, maar het was o zo welkom. Zo hard nodig. De luiers waren op, maar eten was er ook nauwelijks meer in huis. Een moment flitste zelfs de gedachte door haar heen dat ze wilde dat ze meer meegenomen had. Voor die gedachte schaamt ze zich nu nog het meest.

‘Mama.’

‘Mama staat te dromen.’ Suze tilt Merel uit het ledikantje. Het meisje voelt warm aan en de blosjes op haar wangetjes duiden op koorts. Ze slaat een dekentje om Merel heen. Op de trap en in de gang is het kil. Alleen in de woonkamer brandt de verwarming. Merel begint te jengelen zodra Suze haar in de box zet. Ze praat kalmerend tegen het meisje. Normaal gesproken is dat voldoende. Zingen helpt meestal ook goed. Vandaag helpt niets. Vlug ruimt Suze de boodschappen op. Ze maakt een kop thee voor zichzelf en water met een klein beetje Roosvicee voor Merel.

‘Zo, kom maar bij mama.’

Merel lacht door haar tranen heen en steekt haar armpjes uit. Ze knuffelt het kleine meisje. ‘Als ik jou toch niet had!’

De rest van de middag zit ze met haar dochter op schoot op de bank en mijmert ze over hoe het was en over hoe het had kunnen zijn. Voorzichtig drukt ze een kus op de klamme haartjes. Wat zijn die kleintjes aandoenlijk als ze niet fit zijn. Nog geen drie jaar geleden leidde ze een leventje uit een boek. Een sprookjesboek weet ze nu. Zelfs zijn naam was sprookjesachtig. Arthur de Koningh. Zodra hij zijn intrede deed in het ziekenhuis waar ze als verpleegster werkte, voelde ze zich tot hem aangetrokken. Hij was knap met donker golvend haar en blauwe ogen. Hij had krachtige jukbeenderen en een kuiltje in zijn kin. Voor haar het toppunt van mannelijkheid. Toen dan, nu lacht ze erom. Mannelijkheid zit niet bepaald in een kuiltje in de kin. Wat was ze nog verschrikkelijk naïef. Goedgegelovig ook,

sprookjesprinsen bestonden... ze moesten bestaan, want waar kwamen anders alle verhalen over sprookjesprinsen vandaan? Niet alleen in sprookjes struikelde je erover, maar ook in romans. Genre deed er niet eens toe, ook in thrillers doken ze op. En ja, dat lang niet alle mannen sprookjesprinsen waren, daar was ze zich heus van bewust. In haar omgeving kon ze genoeg mannen aanwijzen die bij lange na niet aan de criteria voor een sprookjesprins voldeden. Maar Arthur toonde oprechte belangstelling, was betrokken, hielp haar, vaak zelfs ongevraagd, hij was lief en teder. Hij hield zelfs de deur voor haar open. Welke man doet dat nu nog? Binnen een halfjaar maakten ze al trouwplannen. Ja, dat was snel, maar het voelde allemaal zo goed en het was alsof ze elkaar al jaren kenden. Vriendinnen die kritische vragen stelden, zoals 'Waar heeft hij hiervoor gewerkt?' en 'Heb je zijn familie en vrienden al ontmoet?', bestempelde ze als jaloers. Ze nodigde hen niet eens uit voor de bruiloft. Ze was het eens met Arthur, die vond dat ze zich vergist had in haar vriendschappen. Rozengeur en maneschijn verwachtte ze, maar gaandeweg ontpopte Arthur zich tot de sprookjesfiguur die hij werkelijk was: de jager! Hij kon het niet laten. Zijn werk als arts was een geweldige dekmantel voor zijn onregelmatige afwezigheid. Ondanks dat ze in hetzelfde ziekenhuis werkten, had ze niets in de gaten tot de geruchten ook eindelijk haar oren bereikten. Natuurlijk bleek iedereen om haar heen ze al veel eerder gehoord te hebben. Waarom had niemand haar gewaarschuwd? Arthur had toch gelijk dat haar vriendinnen geen echte vriendinnen waren. Niet omdat ze kritische vragen stelden, want die bleken achteraf terecht, maar omdat ze geen van allen het lef hadden om haar ervan op de hoogte te stellen dat het gerucht ging dat Arthur een dubieuze relatie zou hebben met een patiënte... Het ziekenhuis stelde een onderzoek in en het bleek slechts het topje van de ijsberg te zijn. Niet dat hij zich ooit aan iemand opgedrongen had.

Dat was met zijn uiterlijk en charmante manieren ook niet nodig, had Suze schamper gedacht. De vrouwen stonden in de rij voor hem. Niet alleen hier, maar ook in het vorige ziekenhuis waar hij werkte was dat het geval geweest. Daar hadden ze hem de keus gegeven tussen met stille trom vertrekken of gedwongen ontslag met alle heisa en gevolgen van dien. Hij had – uiteraard – voor de stille trom gekozen en koos die ook nu weer. Hij vertrok uit haar leven en zij tekende maar al te graag de scheidingspapieren. Hun relatie was geen lang en gelukkig leven beschoren. Gelukkig zijn er geen kinderen, had ze nog gedacht. En ach, dat hij het zo gedraaid had dat vrijwel hun hele spaarrekening hem toeviel, dat nam ze op de koop toe. Laat hem er gelukkig mee zijn, had ze gedacht. Ze redde zich best met haar salaris.

Een paar weken later kwam ze erachter dat ze zwanger was...

In de weken die volgden, probeerde ze Arthur op te sporen. Tenslotte had hij er recht op om te weten dat hij vader zou worden, ook al was dat absoluut nog niet de planning geweest. Inmiddels dacht ze zo negatief over hem dat ze zich zelfs afvroeg of hij met de condooms gesjoemeld had, al had ze geen idee waarom hij dat zou doen. Ondanks haar speurwerk leek Arthur van de aardbodem verdwenen. Diep in haar hart betreurde ze dat niet. Voor zichzelf tenminste. Hoe minder ze met Arthur te maken had, hoe liever het haar was. Voor de baby wenste ze dat ze hem of haar een vader kon geven. Daar heeft een kind recht op, vond ze. Achteraf kon ze niet zeggen wanneer ze precies de speurtocht naar Arthur opgegeven had. Met het verstrijken van de weken en het uitgeput raken van alle mogelijkheden die ze kon verzinnen, hield ze vanzelf op. Zeker toen ze er in het ziekenhuis achter kwamen dat ze zwanger van hem was en iedereen vond dat hij er iets over te zeggen of van te vinden had. Ze werd er horendol van en met de dag

groeide haar tegenzin om naar het werk te gaan. Ze meldde zich nogal eens ziek met zwangerschapsmisselijkheid, geen smoesje, niet echt tenminste, maar ze begreep dat ze zo niet door kon gaan. Ze wilde het ook niet. Elke dag zag ze meer op tegen de vragen en de blikken, tegen de mensen die begonnen te fluisteren als ze passeerde.

Ze nam ontslag.

In de zorg zijn altijd mensen nodig, dus ze had zo weer een andere baan, dacht ze. Maar niemand zat op haar te wachten. In het begin was dat wel logisch: ze was zwanger. En later was ze alleenstaande ouder van een kleine baby. Inmiddels kan Merel prima naar de opvang. Als ze niet ziek is, is het een vrolijk, nieuwsgierig en makkelijk meisje. Toch hebben haar sollicitaties tot op heden geen resultaat gehad, terwijl ze wel de nodige kosten moest maken voor de inrichting van de sociale huurwoning die ze met veel geluk kon bemachtigen en de komst van Merel. Natuurlijk heeft ze alles zo goedkoop mogelijk gedaan en alleen het noodzakelijkste aangeschaft, toch was haar rekening leeg. Omdat ze zelf ontslag genomen had – ‘Dom, dom, dom,’ had Marian gezegd. Ja, daar was ze nu ook wel achter –, had ze geen recht op WW en kwam ze in de bijstand terecht. Ze had het al nooit zo op de blauwe enveloppen van de Belastingdienst, maar toen die haar wisten te vinden voor een flink bedrag dat nog open zou staan vanuit de periode van haar huwelijk, verafschuwde ze die blauwe enveloppen nog meer. Wat ze ook probeerde, het antwoord bleef dat ze ‘volgens onze gegevens’ het bedrag schuldig was en dat het betaald moest worden. In termijnen, dat mocht dan weer wel.

Daardoor beleeft ze nu steeds weer het gezegde dat er aan het eind van het geld nog steeds een stukje maand over is. Altijd zijn er weer extra uitgaven. En zo kon ze dus aan de kassa staan met boodschappen die ze niet kon betalen. Weer kruipt een bloes omhoog naar haar wangen.

Schaamte om het voorval zelf. Wat heeft ze gedacht? Dat haar rekening magisch gevuld zou zijn of zo? Maar ook schaamte om het vooroordeel dat ze onwillekeurig had. Natuurlijk, ze begreep altijd best dat er omstandigheden konden zijn die een mens in armoede brachten. Toch – en dat realiseert ze zich nu pas echt – vond ze stiekem toch ook dat de meeste mensen het aan zichzelf te danken hadden. Als ze maar een beetje meer inzet toonden, of een beetje meer dit, of een beetje meer dat... Als zij zelf in zo'n situatie zou belanden, dan...

Ja dan... Zou ze er net zo aan toe zijn als al die andere mensen, die wel wilden, maar het tij tegen hadden of een beslissing hadden gemaakt waarvan ze de gevolgen niet hadden kunnen voorzien. Dat weet ze nu en ze hoopt dat nooit meer te vergeten.

Dankbaarheid voelt ze ook. Onwillige dankbaarheid, als dat een uitdrukking is. Die dame achter haar in de winkelrij heeft haar echt uit de nood geholpen. Ze moest eens weten hoe hoog die nood gestegen was. Ze wilde alleen dat het niet nodig was geweest... Hoe kan ze het ooit goedmaken? Ze weet niet eens de naam van die dame. Ze zag er bovendien uit alsof ze het geld niet zou missen, al zou ze nog honderd Suzes helpen.

Merel begint kreunend te huilen. 'Ssssh,' sust Suze.